

TEEKENEN DER TIJDEN

Kalenderhervorming

MAANDAG, DEN TWAAALFDEN OCTOBER, ZAL de aangelegenheid der kalenderhervorming, waarover we in No. 13 van den vorigen jaargang schreven, in Genève ter sprake komen.

We zullen moeten afwachten, welk van de twee hoofdvorstellen het winnen zal, als tenminste één van die twee het haalt! Want misschien duikelen ze wel allebei!

De hoofdvorstellen, genaamd plan B en plan C, zijn:

Plan B: indeeling van het jaar in twaalf maanden. De kwartalen even lang. Elk kwartaal heeft twee maanden van 30 en één maand van 31 dagen. ('t Geheel 364 dagen.)

Plan C: indeeling in dertien maanden van 28 dagen. ('t Geheel dus ook 364 dagen.) Maand 13 is een nieuwe maand. Die wil men naar de zon noemen: Zonnemaand of Sol en men wil ze invoegen tusschen Juni en Juli. Misschien gaan we dan wel „den zooveelsten Sol” met vacantie!

Tegen beide plannen zijn bezwaren gerezen.

Van Duitschen kant, n.l. van de zijde der Duitsch Evangelische Kerk. Men wil daar den 31sten October houden. Beslist houden! Als men nu in Genève er voor zorgt, dat de eerste maand van elk kwartaal steeds 31 dagen heeft, zoodat de Hervormingsdag gered wordt, (October is de eerste maand van het laatste kwartaal en krijgt dan óók 31 dagen) dan zal plan B wel genade vinden. Dan is er van andere zijde nog de wensch uitgesproken, dat er een vaste datum zal komen voor Paschen. En te Genève zullen hoogstwaarschijnlijk nog wel meer „verlangens” worden kenbaar gemaakt. Doch hoe het zij, twaalf October zou wel eens een historische dag kunnen worden.

We bidden de Commissie te Genève wijsheid van Boven toe, want de oorsprong van alle „tijdsverdeeling” en „tijdsinzettingen” is uit God. Denken we slechts aan Genesis 1 : 14—18.

J. T.

DE OPGAANDE LIJN

3)

DOOR J. SMELIK

Nu zit ik in den trein huiswaarts.

De kandidaats-bul in mijn zak!

Die laatste dagen zijn als in een roes voorbijgegaan.

Och, och, wat was ik toch dien Donderdag voor het examen zenuwachtig. 't Was zoo'n echt-triesticke, melancholische najaarsdag — en dat werkte op mijn nerveuze stemming ook al niet best. De herfststorm huilde over de gracht, uit groote flarden van grauwe regenwolken, jagend langs den hemel, striemde soms het water neer; voor geregeld werken was ik te ongedurig — 'n naargeestige Donderdag was dat.

En toen die brief van Vader — die echte brief van mijn trouwen, meelievenden Vader — kort, krachtig, vol geloofsvertrouwen. Ik môest bidden — wat werd het rustig toen.....

's Vrijdags: zonnig weer. De hemel scheen uitgebuit. Als een optimist ging ik naar 't examen, kalm, blij — ik weet nu, wat de werkelijkheid van Godsvertrouwen beteekent.....

Weer herleef ik die twee uren in de Senaatszaal. Wat liep alles vlot. Slechts even was ik de kluts kwijt, toen Hobby begon — Kerkgeschiedenis. Idioot: hij vraagt de conciliën, van Nicea en zoo — en ik haper — stotter — weet er niet meer uit te komen — juist op dat tijdvak heb ik zoo geblokt! Als Hobby naar een ander tijdvak overspringt, gaat 't weer best. En ten slotte vraagt hij nog iets over..... Jean de Labadie!

Toen na afloop. Als ik de zaal uitkom, staat de gang vol. Bijna al mijn klub-vrienden zijn er, en nog enkele andere studs. Tusschen de lui zie ik opeens een paar dames; ik herken Gerry en Sia, èn..... Tine van Heesteren.....

Even maar praat ik met ze, dan wordt de pedel gebeld, en moet ik binnenkomen. Professor Heidema is decaan, hij deelt me mee, dat de fakulteit geen enkel bezwaar heeft, mij den graad van kandidaat in de Heilige Godgeleerdheid te verleenen.....

Eer ik het weet, sta ik weer buiten. Een luid gejuich gaat op. Ik druk handen, hoor stemgezwatel: „Wel gefeliciteerd, kerel!” èn Tine's lieve stem.....

Ik heb haar gisteren weer meegemaakt, dank zij Oom Henri, die ook gekomen was, om den uitslag te hooren, juist toen ik binnengeropen werd, en die niet ophield, of ik moest, na 's Zaterdag mijn koffers te hebben gepakt, tot Maandagmorgen bij hèn komen.

Veel tegenwerpingen heb ik niet gemaakt, ik had er zin in, vooral om Tine.....

Een golf van warme blijdschap slaat in mij op, ik kan het in de leege coupé haast niet uithouden: o God, wat is het leven heerlijk — het leven voor U..... met U..... uit U.....

Soms lijkt 't me al te mooi, maar onuitroeibaar leeft de gedachte diep-in-mijn-hart: 'k geloof, dat Tine de vrouw is, door den Heere voor mij bestemd.

Tine.....

Maar nu reis ik naar huis. Naar Vader en Moeder.

Ds. J. D. v. d. Munnik

Van den eerwaarden grijsaard, met zijn kaarsrechte gestalte, plaatsen we gaarne, nu deze pastor zijn tachtigsten verjaardag tegemoet gaat, een welgelijkend portret. Reeds vijftig jaar heeft hij het Woord gepredikt. En dat met een eigen wijze van zeggen, zoodat men hem gaarne hoorde en nóg hoort. De smarten des levens, die hem troffen, hebben zijn prediking aan diepte doen winnen.